

INGE SPAAN

SCHRIKKEL
DAG

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Inge Spaan

Omslagontwerp: Margo Togni

Omslagbeeld: © Ankor light (Adobe Stock)

Foto auteur: © Vanessa Wassink

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1452 4

ISBN 978 94 027 7093 3 (e-book)

NUR 305

Eerste druk februari 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

NU – DONDERDAG 22 FEBRUARI 2024

AAFKE

Als Aafke had geweten wat er die avond stond te gebeuren, zou ze misschien bewust zijn vergeten haar telefoon mee naar huis te nemen. Nu draait ze echter de sleutel twee keer om en laat de sleutelbos bij haar telefoon in haar tas glijden. Met het hengsel over haar schouder en haar tas onder haar arm geklemd loopt ze over de parkeerplaats. Hoewel de dagen in de tweede helft van februari voorzichtig langer worden, is het om halfzeven al behoorlijk donker. De straffe wind is ijskoud en heeft van haar korte bruine krullen een chaotisch geheel gemaakt. Toch heeft ze geen spijt van haar keuze die ochtend om lopend naar haar werk te gaan.

Bouwmarkt Spijker in Warchem ligt aan de rand van het dorp, en het is iets meer dan een kilometer lopen naar huis. Voordat ze een jaar geleden bij Stef introk, woonde ze dertig kilometer verderop, in Enschede. Ook die reisafstand was zonder meer te overzien. Als je echter in Warchem woont én werkt hoeft je vrijwel nooit meer dan een kilometer te reizen.

Ze loopt van de parkeerplaats de stoep op, werpt een blik op het verlichte reclamebord en schudt haar hoofd. Op het bord staan de openingstijden van de bouwmarkt, maar ook het lelijke

logo dat bestaat uit de naam van het bedrijf geschreven in enorme spijkers. Ze is er nog maar net voorbij als ze haar oren spitst. De wind overstemt het geluid, maar de trilling in haar tas is duidelijk voelbaar. Aafke blijft staan, rommelt in haar tas en haalt haar mobiel eruit, in de verwachting dat het Ellis is. Die had beloofd vanavond langs te komen, maar had ze ook een tijd genoemd? Haar handen zijn zo koud dat swipen haar moeite kost.

‘Hallo?’ zegt ze met het toestel tegen haar oor gedrukt.

Aan de andere kant blijft het stil. Of hoort ze wel iemand?

‘Hallo? Ellis?’ Gekraak en geruis is het enige wat ze hoort. Ze haalt haar telefoon van haar oor en kijkt op het scherm. Het is niet haar vriendin. ‘Ik kan u niet verstaan, sorry. Ik ben buiten,’ zegt ze zonder te weten tegen wie ze het dan wel heeft. ‘En het waait.’ Ze wacht even, maar er verandert niets aan de andere kant van de lijn. ‘Misschien kunt u op een later moment terugbellen,’ zegt ze dan. Ze verbreekt de verbinding en blijft kijken naar haar telefoon tot het scherm zwart wordt. ONBEKEND NUMMER, stond er op het beeldscherm. Ze heeft geen idee wie het kan zijn, dus stopt ze haar telefoon in haar jaszak. Haar hand houdt ze eromheen geklemd, voornamelijk om die op te warmen, en ze vervolgt haar weg naar huis.

Aan de overkant van het bruggetje dat hét icoon is van Warchem begint de Bredestraat. Normaal gesproken wandelt ze rechtdoor, via de Hoofdstraat. Deze keer twijfelt ze. Zal ze door de Bredestraat lopen? De kou veroorzaakt rillingen over haar rug, en haar dikke olijfgroene winterjas kan daar niets aan veranderen. Ze kiest voor de Bredestraat. Daar staan niet veel huizen, maar meer dan in de Hoofdstraat, dus heeft de wind er minder vrij spel.

Met haar hoofd gebogen loopt ze stevig door, haar gedachten zijn bij het werk dat ze vanavond wil afmaken. Het valt niet mee de planning voor de rest van deze maand rond te krijgen, want vandaag zijn er weer drie nieuwe verlofaanvragen binnengeko-

men. Had ze toch vooraf moeten aangeven dat verlof opnemen de komende anderhalve week niet meer mogelijk is? Het sollicitatieformulier dat ze vanmiddag in het postvakje zag liggen flitst door haar hoofd. Het is die jongen van de familie Schepers die aan de Akkerstraat woont, hij is vijftien geworden vorige maand. Het is eerder regel dan uitzondering dat de jeugd in Warchem zich meldt bij de plaatselijke bouwmarkt zodra ze oud genoeg is voor een bijbaantje. Maar deze jongeman kan het gat in de planning niet oplossen. Mocht hij al worden aangenomen, dan zal hij nooit op tijd zijn ingewerkt om volwaardig te kunnen meedraaien. Er zit niets anders op dan de winkel volgende week donderdag te sluiten. Haar baas kan wel zeggen dat ze het moet oplossen, maar laat hij haar dan maar vertellen op welke manier. Hij heeft makkelijk praten vanuit Enschede, en de donderdag is zijn vrije dag.

Ongemerkt is ze harder gaan lopen. Het gebrek aan mensen op straat en de andere route die ze heeft gekozen zorgen ervoor dat ze vaker dan nodig over haar schouder kijkt. Vandaag valt het haar voor het eerst op dat er in de Bredestraat weinig straatverlichting is. Voor veel ramen zijn de gordijnen dichtgetrokken, maar bij het huis van de Dekkers verderop brandt volop licht. Zonder haar blik van het lichtpunt af te wenden, hangt ze haar tas over haar andere schouder om de spieren van de getergde rechterkant te ontspannen.

Aan het eind van de weg slaat ze rechts af, het duurt nog een minuut of drie voor ze thuis is. Aan de overkant slaat een voordeur dicht en automatisch kijkt ze opzij. Achter het raam naast de deur ziet ze een silhouet, en de persoon in kwestie steekt zijn of haar hand naar haar op. Ze zwaait terug en haalt een keer extra diep adem. Ze stelt zich aan door zich zo te laten opjagen. Ze is vijfendertig, een volwassen vrouw, en opeens voelt ze zich ongemakkelijk als ze in het donker alleen naar huis loopt? Het zou

wat zijn als zelfs zij zich laat beïnvloeden door deze tijd van het jaar.

Als ze thuis is, slaat ze de achterdeur achter zich dicht, roept 'Hoi!' in een lege keuken en loopt door naar de woonkamer. Daar is ook niemand, zelfs haar kat Puk houdt zich schuil. 'Stef?'

'Hij is er niet.'

'Jezus!' Aafke legt haar hand op haar borst en sluit heel even haar ogen. Dan draait ze zich om. 'Leonore, je laat me schrikken.'

'Dat hoeft niet, hoor.' Stefs zusje kijkt haar vrolijk aan. 'Waarom schrok je dan? Ik deed niets.'

'Ik dacht dat er niemand in de woonkamer was. Ik had je niet verwacht. Waar is Stef?'

'Weet ik niet. Ik kwam om voor jullie te koken. Toen was hij al weg.'

Aafke knikt en denkt even na. 'Laten we eerst wat drinken. Ga maar aan tafel zitten.' Ze dirigeert Leonore naar de keuken, pakt twee glazen en graaft ondertussen in haar geheugen of Stef heeft gezegd dat hij vanavond niet thuis zou zijn. Hij is om halfzes van de bouwmarkt vertrokken; de zagerij sluit op doordeweekse dagen een uur voor sluitingstijd en na een halfuur had hij alles al opgeruimd. Op donderdag is er geen voetbaltraining, en verder kan ze niet bedenken waar hij kan zijn. Dan zal hij vast zo dadelijk thuiskomen.

Ze zet de glazen op tafel en werpt een blik op de magnetronmaaltijden die Leonore heeft meegebracht. 'Wat lief dat je voor ons wilt koken. Ellis komt dadelijk langs, misschien wil zij ook wel mee-eten.'

Leonore schuift haar stoel naar achteren. 'Wil je nu al eten? Heb je trek?'

'Nee, nee, dat bedoelde ik niet. Laten we even wachten tot Stef thuis is. Weet je wat, ik bel hem wel.' Ze pakt haar mobiel en kiest zijn nummer uit haar favorieten. Drie keer hoort ze de kiestoon

voordat hij overschakelt naar de voicemail. Laat hem alsjeblieft bijna thuis zijn en daarom niet opnemen, denkt ze. Eerlijk gezegd zit ze vandaag niet te wachten op een avond met haar schoonzusje, ook al bedoelt Leonore het niet verkeerd. Al sinds hun jeugd heeft Stef de zorg voor zijn zusje grotendeels op zich genomen. Handig als hij is, heeft hij de schuur in zijn tuin omgebouwd tot een kleine zelfstandige woning. Inmiddels is Leonore eenendertig en woont ze nog steeds in hún tuin. Hoe nobel ze het ook vindt van Stef, soms breekt het gebrek aan privacy haar op, voornamelijk als ze moe is of gestrest. Daarbij komt Ellis vanavond langs, én heeft ze nog werk te doen.

Ze kijkt naar haar schoonzusje en heeft direct spijt van haar gedachten. ‘Hé, met mij,’ begint ze haar boodschap aan Stef na de piepton. ‘Waar ben je? Ik had je thuis verwacht. Laat je even weten hoe laat je er bent?’ Leonore kijkt haar hoopvol aan. ‘Je zusje gaat voor ons koken.’

‘Misschien is hij er bijna,’ zegt Leonore als Aafke haar telefoon heeft neergelegd.

Ze knikt. ‘Dat denk ik –’ De ringtone van haar mobiel onderbreekt haar. ‘Daar zul je hem hebben.’ Snel neemt ze op. ‘Hé, daar ben je. Ben je onderweg naar huis?’

Aan de andere kant van de lijn blijft het stil.

‘Stef?’ Ze houdt het toestel van haar oor en beseft dan dat ze niet door Stef is gebeld. Op hetzelfde moment hoort ze de achterdeur dichtslaan. ‘Met wie spreek ik?’ Het telefoontje op de parkeerplaats schiet door haar hoofd. Dit keer hoort ze zeker weten iemand ademen. ‘Hallo?’

‘Hallo?’ klinkt er nu. De beller probeert duidelijk haar stem te imiteren.

Aafke gaat verzitten op haar stoel. Vanuit haar ooghoeken ziet ze Ellis binnenkomen, en Leonore houdt een vinger voor haar mond als teken dat ze stil moet zijn.

‘Hallo?’ zegt de onbekende mannenstem opnieuw.

Wat een onzin dit. Ze twijfelt of ze gewoon zal ophangen of de onbekende beller eens flink de waarheid zal zeggen.

‘Dus u bent Aafke?’ De onbekende verbreekt als eerste de stilte.

‘Ja. En jij bent?’

Ellis kijkt haar ondertussen nieuwsgierig aan en legt een boek op tafel.

Er klinkt een minachtend lachje door de telefoon, gevolgd door een diepe zucht.

Aafke wacht nog een paar seconden en verbreekt dan de verbinding. ‘Sukkel,’ mompelt ze.

‘Dat was Stef niet,’ merkt Leonore op.

Aafke schudt haar hoofd. ‘Het was iemand anders. Waarschijnlijk het verkeerde nummer.’ Dan richt ze zich tot Ellis. ‘Je bent er al!’

‘Hoe laat is het?’ vraagt Leonore.

‘Tien over zeven.’ Ellis pakt een stoel en schuift bij hen aan tafel. ‘Had ik gezegd, toch? Dat ik vanuit mijn werk het boek zou komen afgeven?’ Ze kijkt om zich heen. ‘Is Stef er niet?’

Aafke schudt afwezig haar hoofd. ‘Ik geloof je direct. Ik was het vergeten.’ Meer uit beleefdheid dan interesse leest ze de flaptekst. ‘Stef zal zo wel komen.’ Ze kijkt Ellis niet aan.

‘En welke dag?’ vraagt Leonore opnieuw tussendoor.

‘Donderdag.’ Het kost Aafke moeite een glimlach te forceren, ook al is ze inmiddels gewend aan de rij vragen die Leonore opeens achter elkaar kan stellen.

‘Wie noemde je net sukkel aan de telefoon? Dat wil jij ook weten, toch, Ellis?’

Aafke haalt haar schouders op. ‘Geen idee, een of andere grapjas die vroeg of ik Aafke was en daarna niets meer zei.’

‘Welke datum is het?’ vraagt Leonore.

‘22 februari,’ zegt Ellis, en opeens betreft haar gezicht. ‘Wist hij je naam? En verder zei hij niks?’

‘Ja.’ Aafke trekt haar wenkbrauwen op. ‘Dus? Wat wil je daarmee zeggen?’

Ellis haalt haar schouders op. ‘Het is schrikkelag volgende week.’

Even blijft het stil. ‘Dat weet ik. Maar alsjeblieft, begin jij niet ook al daarover.’ Ze rolt met haar ogen. Ze heeft genoeg aan haar medewerkers die massaal vrij willen volgende week.

‘Maar het is toch vreemd dat hij je naam wist? Was het wel een man trouwens?’ vraagt Ellis zonder haar de kans te geven om te antwoorden. ‘De andere slachtoffers werden ook vlak voor schrikkelag benaderd door een onbekende man. Ze noemen hem...’ Ze kijkt naar Leonore en lijkt te twifelen of ze in haar bijzijn verder zal praten.

‘Dit was niks, geloof me.’ Ze probeert Ellis met haar blik te overtuigen van haar gelijk. Als niet-geboren Warchemer gelooft ze net als alle andere buitenstaanders niet in een verband tussen de verschillende gebeurtenissen die de afgelopen jaren in het dorp hebben plaatsgevonden. Dan had de politie dat wel ontdekt. Ze had het onderwerp in gesprekken met Stef of Ellis altijd vakkundig gemeden. ‘Ik denk dat we maar vast zonder Stef moeten eten, dat vindt hij vast niet erg. Zet je het zelf in de magnetron, Leonore?’

Ellis kijkt haar aan met een gezicht waaruit Aafke kan opmaken dat ze niet van plan is het hierbij te laten. Straks, als Leonore weg is, zal ze er wel op terugkomen.

Vijf minuten later staan er drie dampende bakken eten op tafel.

‘Welke wil jij?’ Leonore kijkt Aafke vragend aan.

‘Het maakt mij niet uit, kies jij maar.’ Dat haar eetlust na Ellis’ opmerking ongewild heeft plaatsgemaakt voor een onbestemd gevoel, laat ze achterwege.

2

TOEN – AUGUSTUS 2003

STEF

De laatste keer dat we tante Marta hadden gezien, was vier jaar geleden, toen ik negen was. Het was in de zomervakantie, toen we naar Italië gingen. Leonore, mijn moeder en ik. Mijn vader ging niet mee. Toen dacht ik nog dat mijn vader en moeder dat samen zo hadden afgesproken.

Het was relaxed, dat wel, maar ook saai. Er was echt niets te beleven in dat dorpje waar ze woonde. Het was eigenlijk meer een soort verzameling huizen op een berg. Geen winkels, geen voetbalveld en geen snackbar. De weg was meer een zandpad en de huizen zagen eruit alsof ze van klei waren gemaakt; ze leken wel op die hutten die ze in zo'n park in Nederland hadden, waar we met school een keer naartoe waren geweest. Gelukkig bleven we maar twee dagen bij tante Marta. De rest van de vakantie waren we op een camping een halfuur rijden ervandaan. De caravan was echt mini, en oud, maar de camping had een zwembad en als mijn moeder overdag sliep, mochten we zelf weten wat we gingen doen. Ook als ze niet sliep trouwens, zolang ik maar op Leonore lette.

Nu was Marta in Nederland. Voor ons. Eigenlijk was ze niet echt onze tante, maar die van onze moeder. Daarom had ik be-

sloten dat ik haar geen tante noemde, maar gewoon Marta. Ze vond het wel best, geloofde ik. Omdat ze mijn moeders tante was, was ze dus ook heel oud, misschien kon ze er daardoor niets aan doen dat ze zo ouderwets was. Ze had hartstikke veel spullen meegenomen, terwijl haar huis in Italië heel klein was, of ik moest het me verkeerd herinneren. Ik snapte ook niet waarom je al dat spul mee zou nemen, van die stoffen poppetjes die er niet uitzagen, twee van die schilderijtjes waar alleen maar een paar Italiaanse woorden op stonden en beeldjes waarvan ik niet eens wist wat ze moesten voorstellen. Marta's achternaam was Grimaldi, net als die van mijn moeder. Ik kon me niet voorstellen dat ze het leuk vond hier, dat was het ook niet trouwens. Maar in Italië had ze tenminste geen last van Leonore en mij. Ze zou vast niet lang blijven, en dan moest ze al die spullen weer mee terug sjouwen.

De vrouw die al een hele tijd naast Marta aan onze keukentafel zat, keek me vragend aan. 'Wat denk je daarvan, Stefano?' vroeg ze.

Ik had niet geluisterd en dacht er helemaal niets van. 'Stef,' zei ik. De enige die mij Stefano noemde, was mijn moeder.

'Stef. Dat vind ik ook een mooie naam. Heb je zelf bedacht dat je liever Stef wordt genoemd?' Ze glimlachte erbij.

Ik zuchtte een keer diep. Waren we nu een keer klaar met dit gedoe?

De vrouw richtte zich tot Marta. 'Ik heb een aantal folders meegenomen. Die laat ik hier achter.' Ze schoof ze naar het midden van de tafel. Alsof Marta die Nederlandse folders ging lezen. Ze kon best goed Nederlands praten hoor, al was het in zinnen van maximaal zeven of acht woorden. Haar oudere broer trouwde met een Nederlandse vrouw, mijn oma, en volgens mij werd ze een soort beste vriendinnen met haar en leerde ze toen Nederlands. Maar lezen? Dat kon ze niet eens in het Italiaans. 'En dan kom ik morgenochtend weer even bij jullie langs.'

Ik deed net alsof ik geïnteresseerd was in wat Leonore aan het doen was. Aan haar vroegen ze toch ook niet of ze haar naam mooi vond? Maar zij was pas tien, en de domste thuis.

‘We kijken morgen even hoe het met hem gaat,’ zei de vrouw zacht tegen Marta. Alsof ik haar dan niet kon verstaan, raar mens.

Marta liep met haar mee naar de voordeur en ik greep mijn kans. Met twee treden tegelijk rende ik de trap op en gooide de deur van mijn slaapkamer hard achter me dicht. Kort lachte ik hardop. Het zou best verrot zijn geweest als ik zonder nadenken op mijn bed was gesprongen, dan was ik keihard op de grond gesmakt. Vorige week had ik het bed naar de andere kant van mijn kamer gesleept – dat klonk verder dan het was – waardoor het nu tegen de muur onder het raam stond, zodat ik tenminste kon zien wat er buiten gebeurde. Mijn vader vond dat niet goed, zogenaamd omdat het niet handig was met het bed opmaken, alsof hij dat ooit had gedaan en het hem ook maar iets interesseerde. Maar dat deed er nu niet meer toe.

Ik lag op bed, terwijl ik mijn schoenen nog aanhad, en keek een tijdje naar buiten. Het voordeel van de zomer was dat het lang licht was ’s avonds, ook al was de langste dag van het jaar anderhalve maand geleden al geweest. Op straat liepen twee mensen voorbij, braaf op de stoep. Ik ging iets verzitten en probeerde in te schatten of ik ze in één keer zou raken. Een van de twee bukte – om zijn veters te strikken of zo – en de ander stopte. Dat zou een perfecte positie zijn. Het stuk elektriciteitsbuis dat ik uit de schuur had gepakt om pijltjes mee te schieten lag onder mijn bed. De pijltjes rolde ik het liefst van de pagina’s van de televisiegids, die waren mooi glad. Laatst kwam ik erachter dat de buis zich ook prima leende om stenen mee te schieten.

Voetstappen op de trap leidden me af. Ik kon horen dat het Leonore was. Ze klopte op mijn deur. Het had even geduurd

voordat ik haar duidelijk genoeg had gemaakt dat ze eerst moest kloppen voordat ze kwam binnenstormen, maar nu hield ze zich eraan. Ik reageerde niet.

Uit mijn bakje met stenen pakte ik een grote. Hij was mooi rond en in gedachten zag ik al de afdruk op het voorhoofd van die vent. Als het paste. Shit, ik moest een beetje duwen om hem in de buis te stoppen, de steen zou blijven steken en ik zou hem nooit ver genoeg geschoten krijgen.

‘Wat ben je aan het doen?’ Leonore keek me vrolijk aan.

‘Had ik gezegd dat je binnen mocht komen?’

‘Ik heb wel geklopt!’ Ze was er nog trots op ook, volgens mij.

‘Ga weg.’ Ik richtte mijn aandacht weer naar buiten. ‘En doe die deur dicht!’ De mensen op straat waren verdwenen.

Toen ik tien minuten later iemand op de gang hoorde, wilde ik opnieuw roepen dat ze me met rust moest laten, maar net op tijd merkte ik dat het anders klonk. Het was Leonore niet. Marta kwam binnen en zonder iets te zeggen ging ze op de rand van mijn bed zitten. Ik draaide me op mijn zij met mijn rug naar haar toe, en voelde haar blik op me gericht. Wat wilde ze van me?

‘Het is moeilijk voor jou,’ zei ze toen.

Ik snoof een keer. Wat wist zij er nou helemaal van?

‘De begrafenis is dinsdag.’

Zonder dat ze het zag, rolde ik met mijn ogen. Alsof ik zelf niet wist wanneer mijn moeder werd begraven.

‘Jouw vader komt niet.’

Ik had ook niet verwacht dat hij zou komen. Als onze vader in de buurt was geweest, hadden ze Marta niet naar Nederland hoeven laten komen. Ik kon het niet helpen dat ik zijn gezicht weer voor me zag. Hij wist het niet, dat ik er stond. Dat ik het zag, vanuit de gang. Dat ik de uitdrukking op zijn gezicht nooit meer zou vergeten. Hij was woest, sloeg in het wilde weg om zich

heen en leek naar iets te zoeken wat hij niet kon vinden. Kastdeurtjes en lades trok hij open; een paar keer stopte hij iets in zijn jaszak, maar ik kon niet goed zien wat het was. Op tafel stonden flessen, soms dronk hij iets, een glas had hij niet nodig. Hij maakte een soort grommend geluid toen hij het kastje naast de televisie leeghaalde waarin mijn moeder altijd belangrijke dingen bewaarde, zoals de afsprakenkaart voor het ziekenhuis en onze paspoorten. Mijn vader leek zich ontzettend op te winden over iets wat hij niet kon vinden. Toen stond hij op en klopte op zijn jaszakken. Hij liep de kamer uit en zette een extra grote stap over mijn moeder heen. Over het feit dat ze daar lag en al een tijdje niet meer bewoog, leek hij zich geen moment druk te maken.

‘Wil jij gaan slapen?’ De hand van Marta op mijn schouder haalde me uit mijn gedachten.

‘Is goed,’ zei ik om ervanaf te zijn.

Toen ze mijn slaapkamer verliet, hoorde ik Leonore op de overloop tegen haar praten. Onder het dekbed draaide ik de elektriciteitsbuis in mijn hand. Een grijns verscheen op mijn gezicht. Niet dat ik het direct zou doen, maar het zou toch lachen zijn als ik Leonore vroeg om in de buis te kijken of het pijltje goed zat, en dan keihard zou blazen.

Ze zou er zeker weten in trappen.

3

NU – DONDERDAG 22 FEBRUARI 2024

AAFKE

Aafke gooit de plastic verpakkingen van het avondeten in de container nadat Leonore naar haar eigen optrekje is vertrokken. ‘Daar ben je,’ zegt ze als Puk met haar mee naar binnen loopt. Stef had met opgetrokken wenkbrauwen gevraagd of haar kat meenemen echt een voorwaarde van haar was, toen ze bij hem introk. Hij was nooit een dierenliefhebber geweest, zoals hij het zelf zei. Natuurlijk was het een voorwaarde, het kwam niet eens in haar op om Puk niet mee te nemen. Inmiddels heeft Stef zich over zijn ergste aversie tegen katten heen gezet, maar daarmee is dan ook alles gezegd. Het dier kijkt op, duwt zijn kop tegen Aafkes been en volgt haar naar de woonkamer.

‘Nog iets van Stef gehoord?’ Ellis heeft de chocola die ze heeft meegenomen in stukken gebroken en op een schoteltje op de bank gezet. Aafke kijkt haar geïrriteerd aan. ‘Wat? Ik bedoel er verder niks mee.’

Voor de zekerheid kijkt Aafke nog een keer op haar telefoon. De twee vinkjes achter haar laatste drie berichten zijn grijs.

‘Is hij weer...’ begint Ellis.

Aafke laat zich op de bank vallen. ‘Is hij weer wat?’ Alsof ze niet heel goed weet wat Ellis bedoelt. Ze wil weten of Stef weer in

een van zijn slechte periodes zit, zoals Aafke het is gaan noemen. ‘Het komt wel goed.’

Ellis fronst haar wenkbrauwen, Aafke weet dat ze nu moeite doet om haar mond te houden. Haar vriendin stopt een stuk chocola in haar mond. ‘Hoelang zeg je dat nu al?’ vraagt ze dan toch.

Aafke haalt haar schouders op. Al veel te lang.

Gek genoeg hebben Stef en zij elkaar juist via Ellis leren kennen, ook al was Ellis toen al negatief over hem. Ellis en zij speelden ongeveer een jaar in hetzelfde volleybalteam bij de vereniging in Enschede, toen ze ook buiten het sporten steeds vaker met elkaar afspraken. Tijdens een avondje stappen troffen ze een groep jongens uit Warchem en Ellis kende uiteraard ieder van hen. In Warchem kende iederéén elkaar. *Met hem kun je beter geen ruzie hebben*, was het eerste wat Ellis over Stef zei. *Ik zou maar niet te veel in zijn buurt komen*. Of dat hetgeen was wat haar aandacht trok, of de dwingende maar tegelijkertijd uitdagende blik in zijn donkerbruine ogen, wist ze niet. Feit was dat hij haar mateloos intrigeerde.

‘Geen idee,’ antwoordt ze uiteindelijk op Ellis’ vraag. ‘Maak je geen zorgen, het gaat echt goed.’ Over hun afspraak van vorige week kan ze haar altijd later nog vertellen. Of misschien nadat ze overmorgen voor de tweede keer zijn geweest.

‘Toch denk ik dat je moet oppassen dat je niet een ongezonde situatie krijgt.’ Ze steekt haar handen op alsof ze onschuldig is. ‘Ik hou erover op! Hierna zal ik er niet meer over zeuren. Maar ik bedoel alleen, misschien moet hij ergens hulp zoeken, jij bent zijn vriendin, niet zijn... therapeut.’ Snel pakt ze een nieuw stuk chocola. ‘Wil jij ook?’

Aafke negeert haar aanbod. ‘Zo erg is het niet.’

Dat Stef heeft ingestemd om te gaan om haar een plezier te doen, zegt genoeg. En ergens snapt ze wel dat hij er niet direct op

zit te wachten. Hoewel hij haar nooit veel heeft verteld over zijn jeugd, kan ze zich voorstellen dat hij misschien geen vertrouwen meer heeft in welke therapeut dan ook. Met een beetje extra zorg en aandacht van haar kant kan hun relatie hem hopelijk de stabiliteit geven die hij nodig heeft. Dat het bij zijn voorgaande relaties – ze wil niet denken aan hoeveel het er zijn geweest – niet is gelukt, was een kwestie van niet de juiste partner. Het onderstreept alleen maar dat het tussen hen wel goed zit, nu hij akkoord is gegaan en ze aan dit traject zijn begonnen.

‘Maar fijn dat dit het laatste was wat je erover wilde zeggen.’ Ze trekt haar benen op de bank en plukt een denkbeeldig pluusje van haar sneaker. Het geluid van een inkomend bericht is een welkome onderbreking van de stilte.

‘Stef?’

Aafke schudt haar hoofd.

‘Hé, maar dat telefoontje van daarnet.’ Ellis vindt het eindelijk tijd voor een ander gespreksonderwerp. ‘Dat is wel een vreemd verhaal.’

‘Pf, je bent wel op dreef vanavond.’ Kan ze niets leukers verzinnen om over te praten? ‘Is er geen interessante roddel over je baas? Zit hij nog achter jullie stagiaire aan?’

Een kort moment lijkt Ellis mee te gaan in Aafkes verandering van onderwerp, en ze giechelt als ze een screenshot laat zien van een foto van de stagiaire op Instagram, waar haar baas wel heel enthousiast op heeft gereageerd. ‘Maar heel even serieus nog. Ik vind het wel eng. Als je volgende –’

Met een harde knal slaat de voordeur dicht. Aafke maakt direct van de gelegenheid gebruik en veert op van de bank. ‘Dat is Stef,’ licht ze onnodig toe, en ze loopt de deur uit.

Op de gang komt een subtiele alcohollicht haar tegemoet. Niet weer. Niet nu.

‘Waar was je?’ Ze praat zacht en toch klinkt ze bits.

Stef draait zijn rug naar haar toe als hij zijn jack over de kapstok gooit. ‘Een afspraak. Duurde langer dan ik dacht. Niets bijzonders.’

‘Je hebt gedronken.’

Hij beweegt niet, en Aafke is blij dat ze zijn gezicht nu niet ziet. Ze schudt moedeloos haar hoofd.

‘Is er wat te eten?’ Nu pas draait hij zich om en kijkt haar aan. Het licht in de gang is zwak, maar voldoende om zijn stuurse gezichtsuitdrukking te verraden.

Aafke twijfelt. Ze ziet Ellis’ gezicht al voor zich. ‘Als jij nou in de keuken gaat zitten, dan kom ik er zo aan.’ Ze houdt de deur voor hem open. ‘Ellis is in de woonkamer.’ Haar blik zegt hoopelijk genoeg.

Als ze Ellis thee heeft gebracht, zet ze nadrukkelijk een kop koffie voor Stef op het aanrecht. ‘Met wie had je een afspraak? Je hebt niks gezegd toen je bij Spijker wegging.’

Stef hangt iets onderuitgezakt op een keukenstoel en houdt zijn blik gericht op zijn telefoon.

‘Jezus, Stef. Kun je op zijn minst gewoon antwoord geven?’ Uiteindelijk levert rustig blijven het meeste op, weet ze, maar vandaag lukt haar dat niet. Ellis’ opmerking over hem irriteert haar, die stomme telefoontjes irriteren haar, alles irriteert haar. Er is niets vervelender dan wanneer alles anders gaat dan zij wil. ‘Nou?’

‘Doe even rustig. Je kent hem niet en daar zit je ook niet op te wachten. Kom.’ Hij steekt zijn handen naar haar uit.

‘Het is anders wel iemand die ervoor zorgt dat je met alcohol op thuiskomt.’ *Je bent niet zijn therapeut.* Ze pakt zijn handen aan en laat zich naar hem toe trekken.

‘Ik heb één biertje gehad. Meer niet.’

Heel even sluit ze haar ogen om haar blik daarna weer op Stef te laten rusten. Ze wil hem zo graag geloven. Zelfs nu ziet hij er

aantrekkelijk uit. Zijn donkere, bijna zwarte haar is iets te lang om goed in model te blijven en zit daardoor warrig. Scheren lijkt hij gisteren en vanochtend te zijn vergeten, en ook al is de oude grijze sweater die hij draagt te wijd, zijn gespierde bovenlichaam is niet te missen. ‘Ik ga terug naar Ellis. Er ligt brood in de lade.’ Ze maakt zich van hem los en verlaat de keuken zonder op een antwoord te wachten.

‘Hé.’ Ellis is zo tactisch om niets te vragen.

‘Hé,’ zegt Aafke terug. Ze gaat op haar oude plek zitten en stopt chocola in haar mond. Opeens is ze zo moe dat ze het liefst meteen naar bed zou gaan. De gedachte dat ze vanavond nog aan het werk moet, verdringt ze.

‘Gaat het?’

Ze knikt. ‘Ja, hoor.’ In de keuken klinkt gestommel en het verschuiven van een stoel. Allebei zeggen ze niets, ook niet als een keukenkastje iets te hard wordt dichtgegooid. ‘Sorry, ik ben niet zo gezellig vandaag,’ zegt Aafke dan. ‘En heel eerlijk, ik moet ook nog aan het werk.’ Ze trekt een schuld bewust gezicht.

Ellis staat meteen op. ‘Geen probleem, ik kwam ook eigenlijk alleen dat boek even brengen.’

Aafke loopt met haar mee en blijft een tijdje op dezelfde plek staan als Ellis is vertrokken. Het lijkt erop dat haar vriendin blij was dat ze kon gaan. Ze kan haar geen ongelijk geven.